

Rolf BRIGÁDA

Po prvním ročníku výšky jsem potřeboval nějaké finance, tak jsem si sehnal brigádu na dráze u traťového okrsku, jako traťový dělník. Práce to byla fyzicky náročná, ale toho jsem se nebál. Jednak jsem byl zvyklý z domova, přestavovali jsme s tátou barák, dále jsem závodně vesloval a chodil do posilovny. Dostal jsem se do čety skládající se z mistra a čtyř dalších dělníků. Všichni ti chlapy byli minimálně dvakrát starší než já, typičtí venkovští fotřící a tak jsem se stal terčem jejich vtipů, narážek a dobromyslných žertíků. Já také nejsem žádné ořezávátko a nenechával jsem si to líbit a mnohdy jsem je vytočil tak, že mi slibovali výchovnou lekci, která se bohužel brzy stala skutečností.

Po dvou týdnech práce jsem se v pondělí ráno probudil a zjistil jsem, že jsem krásně zaspal. Den před tím jsem pařil s kamarády dlouho do noci a tak jsem ráno neslyšel budík. Polilo mě horko, když jsem si uvědomil, že ostatní už budou s motorovým vozíkem pryč, že mě čeká v tom horku pětikilometrová štreka po trati a ty řeči pak na místě, raději ani nevzpomínat. Hodil jsem do sebe nějaké jídlo, na sebe kraťasy a poklusem za nimi. Jaká je chuze po pražcích v takovém hucu, to si málokdo dokáže představit. Navíc trať vedla z jedné strany podél pískovny a tak jsem si přál být raději naložený v té vodě. Ještě, že toto byla typická lokálka, vlaky zde moc nejezdily a tak to šlo poměrně rychle. Stejně jsem ale přišel až dvě hodiny po začátku pracovní doby. Hned po příchodu jsem byl přivítán hláškami typu: á, mladý pán už se vyspíkal, to je ta dnešní mládež, válí se to v posteli a my staří volové musíme na ně dělat, atd.

Namítl jsem, že se to může přihodit každému, ale byl jsem odmítnut s tím, že je to možné, ale potom se musí umět nést následky. Ať tedy řeknu, jaký trest bych si zasloužil. Protože jsem znal jejich myšlenkové pochody a na co asi myslí, tak jsem jim to usnadnil a řekl jsem, že by to chtělo řádně na prdel. Byl jsem pochválen, že přesně to mysleli, a že to je ta nejlepší medicína na zlobivé spratky a hned konali přípravu na exekuci. Z boudy vytáhli masivní dřevěný stůl, přes který jsem se musel přehnout, a aby to prý proběhlo bez problémů, tak mi přivázali ruce k jeho nohám. To ale nebylo vše, využili mého znehybnění a přes všechny mé protesty mi stáhli kraťasy i trenky s poznámkami, že správný výprask má být na holou, že je škoda přijít o pohled na tak krásnou prdelku a další podobné debilní řeči. Byl to strašný pocit, ležet tam nahatý připoutaný ke stolu v očekávání věci příštích a nemoci se bránit. Bylo mi oznámeno, že se usnesli mi vyplatit pětadvacet ran rukou za drzost a neúctu ke svým kolegům a dalších pětadvacet řemenem za pozdní příchod do práce.

Byl to šok, to první se dalo vydržet, v oddíle jsme se často s klukama navzájem řezali ve sprchách a nebylo to žádné hlazení, ale při pomýšlení na to další jsem měl neblahé vzpomínky na okamžiky, když jsem od tatíka přehnut přes koleno dostával řemenem výprask na holou.

Následovalo vykonání rozsudku. Bylo jich tam pět a tak si každý vyhradil pro sebe pět ran. První nastoupil mistr, když dopadla jeho pravice na můj nebohý zadek, měl jsem co dělat, abych nezařval a tak to pokračovalo dál. Marně jsem zatínal zuby a svíjel se, jejich pádné dělnické dlaně důkladně plnily svou funkci a tak když dopadla poslední pětadvacátá rána, měl jsem půlky v jednom ohni a určitě musely mít barvu rajských jablek a to mě čekalo ještě horší pokračování. Mistr vytáhl z kalhot kvalitní kožený řemen, přeložil ho na půl a už to začalo. První rána mě úplně uzemnila jaká to byla bolest a vzápětí následovaly další rány, za chvíli jsem řval jak malý kluk nadával, klel a nakonec prosil, aby už přestali. Marně, dostalo se mi připomínky hesla: "Trp kozáče, trp, budeš atamanem."

Po téhle důkladné masáži sedacích svalů došlo samozřejmě k tomu, že jsem se vzrušil a tak když jsem byl po skončení exekuce odvázan, okamžitě jsem za přihlížení řehtajících se chlapů skočil do vody sousedící pískovny a tam si ochlazoval svůj hořící zadek. Pálil jak čert a ta jelita na něm byla určitě kvalitní, rukou jsem při dotyku cítil, jak jsou naběhlá.

A jak to všechno dál dopadlo? Byl jsem překvapen, že když jsem vylezl z vody, tak mi se smíchem podávali ruce, plácali po zádech s tím, že budeme navždy dobří, a že už tím patřím do jejich party. Nezbylo mi než na to přistoupit a nikdy jsem toho nelitoval. Další roky jsem u nich opakovaně strávil na brigádě. Podobný vejřez se už nekonal, ale je pravda, že mi to občas připomněli dobromyslným plácnutím po zadku.

Rolf.